

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X
sídlem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec

nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 20. 3. 2020, sp. zn. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání územního rozhodnutí na záměr „X“ na pozemku p. č. X v k. ú. a obci X.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména uvedl, že k záměru žalobkyně bylo vydáno negativní závazné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, jako úřadu územního plánování, ze dne 18. 12. 2019 a rovněž nesouhlasné závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) ze dne 11. 12. 2019, proto stavební úřad žádost žalobkyně zamítl. V podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně brojila proti oběma nesouhlasným závazným stanoviskům. Z tohoto důvodu žalovaný v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu vyžádal od Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, jako nadřízeného dotčeného orgánu na úseku územního plánování, a od Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“), jako nadřízeného dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny, potvrzení nebo změnu závazných stanovisek.
3. Oba nadřízené orgány původní závazná stanoviska potvrdily. Nadřízený orgán územního plánování uvedl, že projektová dokumentace sice zmiňuje předpokládanou etapovitost realizace záměru, na druhé straně záměr fakticky není koncipován na dvě samostatně proveditelné etapy. Součástí v žádosti vymezeného záměru je soubor staveb, o nichž je nutno rozhodnout jako o celku. Z žádosti nevyplývá, že by měl být záměr rozdělen do dvou etap, a nelze z ní vyselektovat jen některé části, neboť takový postup by byl v rozporu se zásadami správního řízení. Převážná část objektu SO 701 bude sloužit k bydlení, což není dle územního plánu Janova nad Nisou v ploše NS přípustné. Nic na tom nemění zřejmá chyba, kdy podřízený orgán ve svém stanovisku zaměnil označení objektu SO 701 za SO 702, nicméně díky současnému slovnímu popisu bylo zřejmé, o jakém objektu hovořil. Cíle a úkoly územního plánování byly vyjádřeny v územním plánu, proto je-li záměr v rozporu s územním plánem, je také v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Žalobkyní zmiňované ustanovení § 2 odst. 6 stavebního zákona nelze využít v územním řízení.
4. Nadřízený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny se ztotožnil se závazným stanoviskem AOPK, dle nějž není záměr v souladu s Plánem péče o CHKO JH 2011-2020 z hlediska zástavby a zemědělství, představuje neadekvátní zábor zemědělské půdy v nezastavěném území a není v souladu se zásadami ochrany krajinného rázu. Z mapování biotopů plyne, že v místě se nachází biotop TI.5 a R2.3, je zde pestrá a druhově bohatá louka, jak plyne z Národní databáze ochrany přírody. Minimálně do roku 2017 hospodařil v dané lokalitě zemědělec, který jednou či dvakrát ročně provedl seč. Závazné stanovisko podřízeného orgánu vlivem chyby hovořilo o výskytu zvláště chráněných druhů rostlin, což je však bez vlivu na zákonnost a věcnou správnost závazného stanoviska. MŽP vyloučilo diskriminační přístup k žalobkyni, záměr musel být hodnocen jako celek, který je předmětem žádosti. Plán péče podporuje pastvu hospodářskými zvířaty a případné zakládání horských farem, ale pouze v souladu s dalšími zásadami ochrany přírody a krajiny.
5. Záměr bude mít silný vliv na krajinný ráz, nachází se v pohledově exponované lokalitě. Louky na Hraběticích nezměnily za posledních 50 let zásadně charakter. Rozsah hospodaření v místě lze zjistit z evidence půdy LPIS, AOPK má ze své činnosti informace o tamní zemědělské činnosti. Pozemky jsou převážně obhospodařovávány z objektů v zastavěném území, což je vyhovující z hlediska ochrany přírody a krajiny. Pozemek

žalobkyně lze rovněž obhospodařovat i bez realizace farmy, která navíc svým charakterem představuje hospodářský objekt, rodinný dům a doprovodné stavby. Skutečnost, že v místě historicky stálo hospodářské stavení, které zaniklo před rokem 1938, nemůže vyloučit narušení krajinného rázu realizací záměru. CHKO zde byla vyhlášena v roce 1968 pro ochranu hodnot přírody a krajiny přítomných v době vyhlášení. Vyjádření AOPK z hlediska územního plánu, k němuž v procesu jeho přijímání podávala stanovisko a požadovala nezastavitelnost pozemku žalobkyně, jen dokresluje nevhodnost záměru v dotčeném území. Negativní stanovisko se však nezakládá na vyjádření ohledně souladu s územním plánem.

6. Závěry obou nadřízených dotčených orgánů převzal žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že negativní závazná stanoviska zůstala i po posouzení nadřízenými orgány v platnosti, přičemž splňují zákonné náležitosti. S odkazem na § 149 odst. 4 správního řádu proto žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Dodal, že písemností ze dne 19. 10. 2020 seznámil žalobkyni s podklady rozhodnutí a vyzval ji k vyjádření k podkladům v sedmidenní lhůtě. Žalobkyně reagovala dne 9. 11. 2020 žádostí o stanovení lhůty k vyjádření, která uplyne deset dnů ode dne, kdy pomine vyhlášený nouzový stav. Dle žalovaného mu byla uvedená žádost doručena až po uplynutí jím stanovené sedmidenní lhůty, žalobkyně byla navíc seznámena se stanovisky dotčených orgánů, které jí žalovaný zaslal. Jiné podklady z odvolacího řízení nevzešly. Žalobkyně byla rovněž informována o tom, že do spisu lze u žalovaného nahlédnout po domluvě s úřední osobou, neboť ani v době nouzového stavu nebyl provoz žalovaného přerušen.

II. Žaloba

7. Žalobkyně v podané žalobě popsala svůj záměr na zbudování ovčí farmy a dosavadní průběh správního řízení. Následně namítla, že žalovaný porušil její právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, resp. jí toto právo poskytl pouze formálně. Sdělení žalovaného s výzvou k vyjádření se k podkladům bylo žalobkyni doručeno nikoliv dne 19. 10. 2020, nýbrž dne 29. 10. 2020, kdy se žalobkyně seznámila s obsahem sdělení a jeho přílohami. Navazující sdělení žalobkyně bylo žalovanému doručeno již dne 6. 11. 2020, nikoli dne 9. 11. 2020, jak uvedl žalovaný. Závěr žalovaného, že sdělení žalobkyně mu bylo doručeno až po uplynutí jím stanovené sedmidenní lhůty, je proto nesprávný. Žalovanému bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí známo, že žalobkyně navrhla, aby byla lhůta k jejímu vyjádření prodloužena tak, že uplyne 10 dnů od ukončení vyhlášeného nouzového stavu. Žalobkyně by tak měla možnost seznámit se s obsahem spisu včetně podkladů, dle nichž byla vydána závazná stanoviska. Žalovaný svým postupem porušil práva žalobkyně dle čl. 38 odst. 2, čl. 36 odst. 1 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
8. Žalobkyně k uvedené námitce odkázala na stanovisko Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu. Povinností žalovaného bylo určit přiměřenou lhůtu dle § 39 odst. 1 správního řádu, stanovení sedmidenní lhůty fakticky vyloučilo žalobkyni z odvolacího řízení. O jejím návrhu v podání ze dne 6. 11. 2020 mělo být rozhodnuto před vydáním napadeného rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný nevypořádal s vyhlášeným omezením volného pohybu osob. Nesprávné je tvrzení žalovaného, že kromě závazných stanovisek z odvolacího řízení další podklady nevzešly. Závazná stanoviska nejsou dostačující, správní spis AOPK neobsahuje žádné podklady. Pokud nadřízený dotčený orgán doplňoval podklady do spisu, bylo jeho povinností žalobkyni s podklady seznámit. Žalobkyně

rovněž zmínila, že v jiné věci, kde zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2020, č. j. 59 A 111/2018-80, je žalovaný nečinný.

9. Další námitky žalobkyně směřovaly k negativním závazným stanoviskům na úseku ochrany přírody a krajiny i na úseku územního plánování. Žalobkyně uvedla, že spisy AOPK a MŽP neobsahovaly téměř žádné podklady. AOPK záměr konkrétně nezkoumala, své stanovisko pouze okopírovala z jiné písemnosti, což dokládá zpráva X, který připouští, že vychází ze systému precedentních písemností a šablon. Z obsahu spisu MŽP je zřejmé, že MŽP nemělo při zpracování nadřízeného stanoviska k dispozici projektovou dokumentaci záměru. Přezkum tak proběhl pouze formálně. Obě stanoviska na úseku ochrany přírody a krajiny jsou nesrozumitelná a nezákonná.
10. Dle žalobkyně není pozemek p. č. X kvalitní druhovou loukou, toto tvrzení bylo převzato z jiného stanoviska, když zvláště chráněné druhy popsané AOPK se zde nevyskytují, a závazné stanovisko je proto nepřezkoumatelné a zároveň rozporné, když na str. 3 výskyt zvláště chráněných druhů popírá. MŽP do odůvodnění nadřízeného stanoviska vtělilo zprávu X, tedy nepostupovalo jako nadřízený orgán. Ve vztahu ke kvalitní druhové louce je nadřízené stanovisko nepřezkoumatelné, když ve správním spise se žádné bližší informace k této otázce nenachází. Podklady stanovisek vycházejí z pro žalobkyni neznámé Národní databáze ochrany přírody, která není závazným zákonným předpisem. Skutkový stav ohledně povahy louky nebyl řádně zjištěn.
11. Oporu ve spise nelze najít ani pro závěr, že zarůstání luk mladými stádii lesa se netýká Hrabětic. Jde o nesprávný skutkový závěr vycházející navíc z 10 let starého leteckého snímku. AOPK nečiní nic proto, aby bylo nelegální zalesnění ze strany Lesů ČR odstraněno, a tak s ním fakticky konkludentně souhlasí. Souhlas se zalesněním byl dán i u sousedního pozemku p. č. X. Tvrzení, že je připravován revitalizační projekt na obnovu luk, je vágní. Stanovisko MŽP k námitce č. 5 je neurčité, nekonkrétní a nepřezkoumatelné, bez opory ve správním spise. Argumentace se týká také jiných katastrálních území bez vztahu k zarůstání luk v Hraběticích. Není dále zřejmé, na základě čeho považuje AOPK lokalitu záměru za cennou a z čeho vychází při hodnocení místa jako pohledově exponovaného.
12. Z vizualizací záměru v projektové dokumentaci je zřejmé, že o pohledově exponované místo nejde, což AOPK nereflektovala, a jedná se tak o opomenutý důkaz. AOPK pravděpodobně pouze opsala text jiného stanoviska. Pokud AOPK považovala za nedůvodný argument udržování luk mimo lokalitu záměru, je její odůvodnění účelové a nesrozumitelné. Není zřejmé, co je lokalitou záměru a jaké louky se nacházejí mimo lokalitu záměru. V úvahu přicházejí různé varianty. Není zřejmé, zda se AOPK vyjadřovala k pozemkům žalobkyně či i k úmyslu žalobkyně pronajmout si další okolní pozemky. Farma je zřizována za účelem údržby pozemků o výměře 39 379 m² ve vlastnictví žalobkyně, po zbudování farmy má žalobkyně zájem získat pro pastvu pozemky další.
13. Žalobkyni není zřejmé, z čeho vychází tvrzení AOPK o velké konkurenci v oblasti vlastnictví a pachtu zemědělských pozemků v širší lokalitě Janova nad Nisou a okolních obcí a o obnově luk. Není zřejmé, co je širší lokalita, kde je zapovězeno zakládat malé ekologické farmy. Takový názor je v rozporu s Plánem péče a Studií. Není zřejmé, o jakém počtu zemědělců AOPK hovoří, a od jakého počtu zemědělců by zakládání farem bylo účelné. Závěry AOPK nejsou podloženy spisovou dokumentací. Odkazovaný Program

rozvoje venkova není založen ve spise AOPK, ze stanoviska MŽP pak plyne, že širší lokalitou jsou celé Jizerské hory. Není zřejmé, co je velká konkurence, tvrzení AOPK jsou nepodložená a nepravdivá. Ani pozemky ve správě AOPK nejsou každoročně posekané. Žalobkyně má nabídky pozemků určených k vypásání. Ze stanoviska AOPK neplyne, na kterých konkrétních místech dochází k obnově luk a proč z těchto důvodů není účelné zřizovat malé ekologické farmy. AOPK nevypořádala otázku, s jakými body Plánu péče je záměr žalobkyně v rozporu. MŽP, které se ani neseznámilo s projektovou dokumentací, vyřídilo odvolací námitku pouze obecně. Žalobkyně tak neví, proč není důvodné zřizovat nové ekologické farmy.

14. Ze stanoviska AOPK není patrné, jaké ostatní zásady ochrany přírody a krajiny byly zohledněny ve vztahu k závěru, že pastva na travních porostech není podporována bezpodmínečně. Realizace záměru je nezbytná pro to, aby mohl být pozemek žalobkyně obhospodařován pastvou, neboť ovce potřebují zázemí. Dle Evropské dohody o ochraně zvířat ze dne 10. 3. 1976 musí mít každé zvíře zajištěno ustájení, výživu a ošetřování. Cílem Plánu péče je mj. podporovat zakládání horských farem s chovem ovcí. Součástí správního spisu není Evidence půdy – LPIS, na něž AOPK odkazovala. Pozemek p. č. X nebyl před rokem 2018 sekán ani z poloviny a degradoval. Není pravdou, že by se po roce 2018 jednalo o neudržovanou louku. Evidence využití půdy dle zákona č. 252/1997 Sb. slouží k ověřování správnosti údajů v rámci dotační politiky v zemědělství, přičemž žalobkyně až do roku 2020 dotace nečerpala.
15. AOPK dále neuvedla konkrétní lokality Jizerských hor, kde by intenzivní pastovou dobytka docházelo k degradaci travních porostů a v čem tato degradace spočívá. Neuvedla ani, co je vhodným způsobem hospodaření na pozemku žalobkyně, co je charakterem a hodnotou horské louky, jaký je současný stav pozemků žalobkyně a jaký bude jejich stav budoucí, degradovaný. Žalobkyně tak neví, jak proti takto nepřezkoumatelným závěrům stavět svou obranu. Záměr žalobkyně nepřekračuje limity intenzity využití zemědělské půdy dle Programu rozvoje venkova ČR na období 2014-2020. AOPK není dotčeným orgánem na úseku zemědělství, a tudíž se vyjadřuje k otázkám, jež jí nepřísluší. Žalobkyně nemá zájem produkovat seno svépomocí, neboť to není ekonomicky výhodné. Výměra 1 625 m² je pro funkční farmu hraniční minimum. Projektant stanovil zábor zemědělské půdy ve výši 522 m², nikoliv více jak 1 600 m², jak tvrdí AOPK. Na pozemcích v okolí došlo v minulosti rovněž k záborům zemědělské půdy, AOPK není ve svém posuzování konzistentní.
16. Žalobkyně se dále ohradila proti tvrzením AOPK o degradaci jejího pozemku p. č. X. Vyšlapání porostu je při chovu zvířat běžný stav, není zřejmé, co je míněno degradací porostu. AOPK aplikovaný princip předběžné opatrnosti je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, pochybnosti o vhodnosti záměru nemají racionálního podkladu a jsou nedostatečně vysvětlené. Dotčené orgány nerespektují Plán péče.
17. Pokud se AOPK vyjadřovala k záměru z hlediska ochrany krajinného rázu, hovořila o území obecně bez vazby na žalobkynin záměr a činila závěry nad rámec X o krajinném rázu, z níž vycházela. Žalobkyni není zřejmé, co je míněno hrabětickými loukami na Maxovském hřebeni. AOPK neuvedla, v čem se záměr žalobkyně odlišuje od jiných obdobných objektů v místě. Není pravdou, že v okolí nejsou zemědělské farmy, žalobkyně poukázala na farmu pana X vzdálenou 1,2 km od místa záměru. Toto místo není pohledově exponované, není vysvětleno, jaký vliv má nedaleká křižovatka turistických tras

na práva žalobkyně. AOPK nedefinuje charakter a rozsah záměru ve vztahu ke krajině, nevzala v potaz, že z projektové dokumentace vyplývá historická existence hospodářského stavení v místě, a to až do roku 1930. I ve Studii je doporučováno zachování dokladu historického vývoje, osídlení a života v horách. Není zřejmé, co je neadekvátním zábořem travního porostu, když v jiných případech zábořů v okolí AOPK námitky neměla.

18. Ze stanoviska AOPK nepřímo plyne, že okamžikem historické charakteristiky, jež má být zachována je až rok 1968, jako by hlubší historie nebyla hodna ochrany. Již dříve přitom v místě hospodářské stavení bylo. Stanovisko AOPK opomíjí mapové podklady Hrabětic. AOPK ani netvrdí, že by realizací záměru došlo k narušení typické řídké struktury zástavby. Žalobkyně se cítí dotčena porušením zásady rovnosti, když na její případ je nahlíženo odlišně od jiných nemovitostí na hrabětických loukách. AOPK nekonkretizovala zásah do významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturní dominanty krajiny, harmonického měřítka či vztahů v krajině, k němuž by došlo realizací záměru. Své teze AOPK nehájí ve vztahu k ploše N.222 a V.1.1 v prostoru hrabětické kapličky. AOPK nevyložila neurčitý pojem drobné měřítko hospodářských staveb, které má záměr překračovat, ani rozsah lokality, kterou hodnotila. Rozměry některých okolních domů a plánovaných staveb překračují rozměry záměru. AOPK či MŽP nerozporuje závěr projektové dokumentace, že stavba je navržena bez negativního vlivu na okolní stavby a pozemky.
19. Záměr nemůže navazovat na stávající zástavbu, neboť by nesplnil charakteristiku řídké struktury zástavby. Dotčené orgány neuvedly, jak vykládat pojem návaznosti na stávající zástavbu. Nejbližší stavba je 116 m daleko a záměr na stávající zástavbu navazuje v souladu s historickými souvislostmi. Tvzení o negativním zvýšení urbanizace místa je obecné a nevysvětlené. Farma nebude narušovat stávající ráz lokality. Závěry AOPK nejsou řádně odůvodněny a založeny na řádném skutkovém zjištění. Důkazy žalobkyně byly opomenuty a většina tvrzení AOPK a MŽP není konkrétně svázána s pozemkem p. č. X a obsahem projektové dokumentace. Dotčenými orgány nebyly respektovány požadavky a cíle Plánu péče a Studie.
20. Pro tvrzení AOPK, že při projednávání územního plánu obce Janov nad Nisou uplatnila požadavek na zachování pozemku p. č. X jako nezastavěného, není ve spise podklad. AOPK není orgánem veřejné správy na úseku územního plánování, vyjádření v této oblasti jí nepřisluší, protože rozpor s územním plánem nemůže být důvodem pro vydání jejího negativního stanoviska. Dále není specifikována neadekvátnost záměru, nebyli konkretizováni další zemědělci, aby bylo zřejmé, zda je věc posouzena v souladu se zásadou rovnosti. Nebyl uveden způsob hospodaření, který AOPK považuje za vyhovující. Stanovisko AOPK je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, vychází ze subjektivního názoru příslušného pracovníka.
21. Další část žaloby směřovala proti závaznému stanovisku na úseku územního plánování. Žalobkyně namítla, že potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu, jímž byl Krajský úřad Libereckého kraje, bylo vydáno stejným správním úřadem jako napadené rozhodnutí a bylo také podepsáno stejnou úřední osobou. Jedná se proto o nezákonně projednanou věc, když nebyl dodržen postup stanovený v § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, a v § 4 odst. 9 stavebního zákona. Nebyla respektována zákonem stanovená dvojitá kontrola, žalovaný byl ve dvojakém postavení a nemohl sám zhodnotit své stanovisko. Žalobkyně v těchto souvislostech poukázala na rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, a ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017-32.

22. Dle žalobkyně obsahuje Územní plán Janova nad Nisou na str. 45 návrhové části odkaz na hlavní využití, je třeba podrobit pečlivé úvaze, proč nelze v ploše, která je vymezena jako nezastavitelná plocha smíšená nezastavěného území, realizovat předmětný záměr. Dle textu územního plánu z něj hlavní využití předmětné plochy patrně vypadlo. Na str. 45 návrhové části územního plánu nalezla žalobkyně jiné znění textu, než uvedl úřad územního plánování. Záměrem žalobkyně je realizovat farmu ve dvou etapách, a to i s ohledem na územní plán. Pokud se projektant od tohoto zadání odchýlil, nemá to dopad na proveditelnost stavebních objektů samostatně, jde jen o drobnou nesrovnalost ve smyslu § 2 odst. 6 stavebního zákona. Umístění hlavního elektroměru je možno realizovat přímo na elektroměrném pilíři mimo objekt farmy SO701. Při popisu stavebního objektu SO 101 se jedná o evidentní chybu v psaní, kdy HTÚ budou v první etapě provedeny pouze pro objekt ovčína SO 702 a souvisejícího přístupu. Žalobkyně má za to, že úřad územního plánování a žalovaný předloženou projektovou dokumentaci posoudili formalisticky jako jeden celek, přestože jednotlivé etapy jsou fakticky samostatně proveditelné. Žádost měla být posouzena i ve vztahu k § 4 odst. 3 stavebního zákona.
23. Pokud nadřízený dotčený orgán připustil, že úřad územního plánování v závazném stanovisku chyboval při označení objektu, měl by stejně přistupovat i k žalobkyni, když otázka etapovité výstavby záměru nebyla pouze obsahem označení objektů, ale je i v souhrnné technické zprávě. Pokud je možné žádosti žalobkyně zčásti vyhovět, měly tak správní orgány učinit. Nadřízený orgán rovněž pouze obecně odkázal na zásady správního řízení, nicméně konkrétně je neuvedl ani neaplikoval na věc, jeho stanovisko je proto nepřezkoumatelné. Závěry úřadu územního plánování ohledně objektu SO 702 neodpovídají předložené dokumentaci, neboť objekt je nazván ovčínem a nemá charakter rodinného domu, ani neslouží pro bydlení. Pokud nadřízený orgán označil za nepřípustný objekt SO 701 a nikoli objekt SO 702, jedná se o změnu, k níž žalobkyni nebylo umožněno se vyjádřit. Její odvolací argumentace směřovala pouze do vymezeného objektu SO 702, který byl úřadem územního plánování označen za nepřípustný a sloužící funkci bydlení. V rámci farmy je doplňková funkce bydlení nezbytná, neboť zvířata jsou závislá na péči člověka.
24. Dle § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství. Zákonodárce v ustanovení § 188a odst. 1 písm. d) stavebního zákona uvedl, že stavby pro zemědělství jsou i s byty pro rodinné bydlení. Ve vztahu k § 18 odst. 5 stavebního zákona je pak nutno tento pojem aplikovat. Je nerozhodné, že takové vymezení staveb pro zemědělství nepřebírá vyhláška č. 268/2009 Sb., na jejímž základě úřad územního plánování považoval záměr za nepřípustný.
25. Protože dle závazného stanoviska byl jediným důvodem nepřípustnosti záměru územní plán, domáhala se žalobkyně také incidenčního přezkumu části územního plánu Janova nad Nisou v rozsahu části jejího pozemku p. č. X v k. ú. X o výměře 1 625 m², kterou označila jako stavební pozemek a která je vymezena v příloze E.3. projektové dokumentace týkající se záměru navrhovatelky na zbudování X. Žalobkyně uvedla, že svým návrhem požaduje zrušení popsané části územního plánu, jakož i shora označeného napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového a závazných stanovisek dotčených orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

26. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhol, aby soud žalobu zamítl. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, s tím, že není povinností žalovaného ani správního soudu reagovat na každou námitku účastníka řízení. Obsáhlá žaloba uvádí historické exkurzy a požaduje vysvětlení běžně známých pojmů. Snahou žalobkyně je umístit stavbu pro bydlení do nezastavěného území, které je dle územně plánovací dokumentace nezastavitelné. Žalobkyni byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K tomu byla vyzvána písemností žalovaného doručenou do datové schránky žalobkyně dne 29. 10. 2021. Dobrou vůlí žalovaného bylo, že k výzvě připojil také stejnopisy obou přezkumných závazných stanovisek, což byly kompletní podklady vzešlé v odvolacím řízení. Žalobkyně obdržela pokyny, jakým způsobem se může seznámit s podklady rozhodnutí. Usnesení vlády ze dne 30. 10. 2020 č. 1113 takovému seznámení nebránilo. Žalovaným stanovená sedmidenní lhůta byla žalobkyni zachována.
27. Povinností žalovaného nebylo reagovat na žádost žalobkyně o odložení vydání rozhodnutí do skončení nouzového stavu, bylo by to zjevně v rozporu se zákonem stanovenými lhůtami a zásadou hospodárnosti řízení. Odborné podklady, z nichž při své činnosti vycházejí dotčené orgány, nejsou podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu, jimi jsou až výsledná závazná stanoviska. Ta splňovala veškeré náležitosti a jejich účelem není tvorba vědecké práce, nýbrž stručné odůvodnění přípustnosti či nepřípustnosti záměru. Požadavky na jejich podrobnost žalobkyně účelově zpochybňuje pro ni nepříznivé podklady rozhodnutí a její polemika s dotčenými orgány neobstojí. Krajský úřad Libereckého kraje je v dané věci jak odvolacím orgánem, tak nadřízeným dotčeným orgánem na úseku územního plánování. Skutečnost, že jeho odbor územního plánování a stavebního řádu má oddělení územního plánování, jehož činností je přezkum závazných stanovisek, a oddělení stavebního řádu, které vedlo odvolací řízení, je pouhým organizačním opatřením. Tyto kompetence jsou Krajskému úřadu Libereckého kraje svěřeny zákonem. Závazné stanovisko i napadené rozhodnutí byly podepsány v souladu s podpisovým řádem žalovaného vedoucím příslušného odboru.
28. Ustanovení § 188a stavebního zákona, které žalobkyně zmínila, na daný případ nedopadá, neboť platilo pouze pro obce, které neměly do 31. 12. 2020 platný územní plán. To není případ Janova nad Nisou, jehož územní plán nabyl účinnosti dne 3. 11. 2018. Již v době nabytí vlastnictví k pozemkům v místě si žalobkyně musela být vědoma toho, že pozemky nejsou zastavitelné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
30. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 1. 11. 2019 podala žalobkyně žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby týkající se záměru „X“ na pozemku p. č. X v k. ú. X. Uvedený záměr zahrnuje stavební objekty X

a zpevněné plochy, X domovní rozvod vody vč. studny, X splašková kanalizace, X domovní rozvod NN, X farma, X ovčín, X terénní úpravy a výsadby. V průběhu řízení bylo do spisu založeno nejprve závazné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, jako orgánu územního plánování, ze dne 18. 12. 2019 a dále závazné stanovisko AOPK, Správy CHKO Jizerské hory, ze dne 11. 12. 2019. Dotčené orgány se k záměru vyslovily negativně z důvodu jeho rozporu s územním plánem Janova nad Nisou, resp. se zájmem na ochraně přírody a krajiny. V důsledku toho stavební úřad shora označeným rozhodnutím podanou žádost o vydání územního rozhodnutí zamítl s odkazem na § 149 odst. 4 správního řádu.

31. K odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Učinil tak po předchozím přerušení odvolacího řízení a vyžádání stanovisek nadřízených dotčených orgánů. Nadřízené orgány, jimiž jsou Krajský úřad Libereckého kraje a MŽP, závaznými stanovisky ze dne 13. 10. 2020, resp. ze dne 12. 10. 2020 potvrdily původní závazná stanoviska. Písemností nazvanou Seznámení s podklady ze dne 19. 10. 2020, jež byla doručena do datové schránky žalobkyně dne 29. 10. 2020 a k níž žalovaný připojil opatřená závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů, byla žalobkyně vyzvána k vyjádření k podkladům rozhodnutí ve lhůtě sedmi dnů od doručení výzvy. Žalobkyně reagovala písemností ze dne 6. 11. 2020, která byla téhož dne dodána do datové schránky žalovaného a v níž žalobkyně navrhovala stanovení lhůty k vyjádření k podkladům, která uplyne deset dnů od skončení vyhlášeného nouzového stavu. Tento návrh odůvodnila tím, že se v důsledku platného omezení volného pohybu osob nemůže dostavit k nahlížení do spisu ani na MŽP, ani k žalovanému. Žalovaný poté dne 10. 11. 2020 vydal napadené rozhodnutí.
32. K projednání věci nařídil soud jednání. Při něm žalobkyně stručně shrnula obsah podané žaloby, také žalovaný zopakoval podstatu své dosavadní argumentace. Soud provedl dokazování stranami 8, 19 a 45 územního plánu Janova nad Nisou, z nichž plyne charakter ploch NS – smíšených nezastavěného území a možnosti jejich využití. Soud naopak zamítl důkazní návrhy žalobkyně obsažené v žalobě, neboť šlo jednak o dokumenty, jež jsou součástí spisového materiálu žalovaného (doručenka, dodejka), popřípadě o důkazní návrhy, jejichž provedení soud s ohledem na svůj níže popsany právní názor považoval za nadbytečné (obsah spisu MŽP, letecké snímky a fotografie, jež jsou součástí žaloby).
33. Podle § 36 odst. 3, věta první, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
34. K námitce týkající se porušení práva žalobkyně seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí patrně omylem uvedl, že jeho výzva k vyjádření k podkladům v sedmidenní lhůtě ze dne 19. 10. 2020 byla žalobkyni doručena dne 19. 10. 2020. Z obsahu spisu, jakož i z vyjádření žalovaného k žalobě plyne, že tato výzva byla žalobkyni doručena dne 29. 10. 2020. Žalobkyni je rovněž třeba dát za pravdu, že její písemnost, jejímž prostřednictvím požadovala prodloužení stanovené sedmidenní lhůty k vyjádření, obdržel žalovaný již dne 6. 11. 2020, a nikoli dne 9. 11. 2020, jak uváděl. Podání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné moci je totiž učiněno již okamžikem dodání datové zprávy

do schránky orgánu veřejné moci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79). K takovému dodání v daném případě dle doručky žalovaného došlo již dne 6. 11. 2020. Z hlediska okamžiku učinění podání u žalovaného tedy není relevantní teprve pozdější přihlášení do datové schránky či seznámení úřední osoby s písemností dodanou do datové schránky správního orgánu.

35. I přes uvedené se žalobkyně mylí, pokud se domnívá, že svou žádost o prodloužení lhůty k vyjádření podala v běžící sedmidenní lhůtě, jak ji stanovil žalovaný. Jestliže byla výzva žalovaného doručena žalobkyni ve čtvrtek 29. 10. 2020, pak sedmidenní lhůta k vyjádření uplynula ve čtvrtek 5. 11. 2020. Podání ze dne 6. 11. 2020 tedy bylo u žalovaného učiněno po uplynutí stanovené lhůty. Povinnost samostatně rozhodnout o žádosti o prodloužení lhůty, popřípadě takové žádosti alespoň fakticky vyhovět, je přitom spojena s žádostí podanou před uplynutím lhůty, jež má být dle účastníka prodloužena. Nejvyšší správní soud k tomu v právní větě rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 46/2015-43, shrnul, že: *„V případě podání žádosti o prodloužení stanovené lhůty před jejím uplynutím je třeba o ní rozhodnout, případně jí fakticky vyhovět, a to ještě před vydáním rozhodnutí ve věci; žádost nelze pominout.“*
36. V daném případě však byla situace jiná. Žalobkyně podala žádost o prodloužení stanovené lhůty až po jejím uplynutí, přičemž žalovaný zároveň nepovažoval její žádost za důvodnou. V takovém případě nebylo pochybením, pokud žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí, v jehož závěru vysvětlil, z jakých důvodů žádosti nevyhověl. Žalobkyně přitom komunikovala s žalovaným prostřednictvím datové schránky a z žádného podkladu, ba ani z tvrzení žalobkyně, neplyne, že by pro ni mělo být problematické požádat o prodloužení lhůty před jejím uplynutím. S využitím datové schránky toho naopak bylo možno docílit bez ohledu na existenci nouzového stavu.
37. Žalovanému je rovněž třeba dát za pravdu, že jediné podklady pro vydání rozhodnutí, jež vzešly z odvolacího řízení, byla dvě závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů. Tato stanoviska přitom žalovaný v zájmu dobré správy žalobkyni zaslal současně s výzvou k vyjádření k podkladům. Žalobkyně tedy měla možnost seznámit se s podklady odvolacího řízení, aniž se musela osobně dostavit k žalovanému. Podklady řízení před žalovaným naopak nebyly materiály a evidence nadřízených dotčených orgánů, z nichž tyto orgány vycházely při zpracování svých potvrzujících závazných stanovisek. Odvolací řízení nevedly dotčené orgány, ale žalovaný, který byl také povinen umožnit žalobkyni případné seznámení a vyjádření k podkladům svého rozhodnutí. Těmto povinnostem žalovaný dostál.
38. Pokud žalobkyně odůvodňovala opožděnou žádost o prodloužení lhůty tím, že v době nouzového stavu nemá možnost se dostat k dotčeným orgánům a nahlédnout do jejich podkladů, lze pochopit, že na žalovaného působila taková argumentace žalobkyně, proti níž stála dvě potvrzená negativní závazná stanoviska, spíše účelově. Sám žalovaný, resp. jiné jeho oddělení, totiž v dané věci byl nadřízeným dotčeným orgánem (k tomu viz níže), přitom již ve výzvě k vyjádření žalobkyni poučoval, že se žalobkyně může osobně dostavit za účelem nahlížení do spisu, a že tedy žalovaný nadále provozuje svou činnost a není pro veřejnost nepřístupný. Z tohoto sdělení žalovaného bylo zřejmé, že žalovaný nepovažoval případný osobní kontakt s žalobkyní za účelem realizace procesního úkonu za rozporný s tehdejšími krizovými opatřeními, která žalobkyně ve své žádosti zmiňovala. Takový náhled byl ostatně správný, neboť po prožité pandemii je obecně známo, že krizovými opatřeními byl zakazován volný pohyb v rozsahu aktivit vyhodnocených jako zbytné,

mezi něž potřebný kontakt občanů s orgány veřejné správy, navíc v běžícím správním řízení, nepatří. Chtěla-li žalobkyně docílit prodloužení lhůty k vyjádření za účelem nahlédnutí do podkladových materiálů dotčených orgánů, měla svou žádost především podat před uplynutím stanovené lhůty, nikoli opožděně.

39. Za popsanych okolností soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné proto, že žalovaný na základě opožděné žádosti žalobkyně neprodloužil lhůtu k vyjádření k podkladům. Tvrze ná nečinnost žalovaného v odlišné věci, kterou žalobkyně zmínila, je pro vypořádání uvedené problematiky irelevantní.
40. Další část žaloby směřuje proti závazným stanoviskům dotčených orgánů.
41. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
42. Podle § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
43. Podle § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.
44. Pokud jde o závazné stanovisko na úseku územního plánování, resp. o soulad záměru žalobkyně s územním plánem Janova nad Nisou schváleným dne 19. 9. 2018, žalobkyně především zpochybnila samotný územní plán, o nějž se závazné stanovisko opírá. Navrhla incidenční přezkum územního plánu, neboť nesouhlasí s funkčním zařazením části jejího pozemku p. č. 1189/1, na níž má být umístěna X a která byla územním plánem zařazena do smíšených ploch nezastavěného území. O tomto návrhu žalobkyně na zrušení části územního plánu Janova nad Nisou již soud samostatně rozhodl usnesením ze dne 27. 1. 2021, č. j. 64 A 1/2021-108, tak, že jej odmítl pro překážku věci rozhodnuté. Soud vysvětlil, že předmětnou část územního plánu Janova nad Nisou již na podkladě shodné argumentace žalobkyně přezkoumal v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 64 A 5/2019-208, jímž shledal námitky žalobkyně uvedené také v nynějším návrhu na incidenční přezkum územního plánu nedůvodnými. Kasační stížnost proti zmíněnému usnesení o odmítnutí návrhu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 6. 2021, č. j. 1 As 40/2021-42, kasační stížnost proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 64 A 5/2019-208, Nejvyšší správní soud rovněž zamítl, a to rozsudkem ze dne 10. 2. 2022, č. j. 1 As 106/2020-74.
45. V návaznosti na výše uvedené lze shrnout, že incidenční přezkum územního plánu Janova nad Nisou není předmětem tohoto řízení, neboť v jeho rozsahu bylo o návrhu žalobkyně v důsledku vyloučení věci rozhodnuto samostatně výše popsaným způsobem. Územní plán Janova nad Nisou přitom ve vztahu k záměru žalobkyně ob stojí jako se zákonem souladná a proporcionální územně plánovací dokumentace, v jejímž případě zdejší soud, jak vysvětlil

ve výše označeném rozsudku, neshledal na podkladě žalobkyniných námitek důvod k jejímu zrušení. Námitky žalobkyně proti závaznému stanovisku na úseku územního plánování vycházející z vadnosti samotného územního plánu, jako výchozího dokumentu, o němž se závazné stanovisko opírá, proto přijmout nelze.

46. Nedůvodná je námitka, že Krajský úřad Libereckého kraje ve věci nepřipustně vystupoval ve dvojakém postavení. Již v prvostupňovém řízení vystupoval Magistrát města Jablonec nad Nisou jak v pozici obecného stavebního úřadu dle § 13 odst. 1 stavebního zákona, tak v pozici dotčeného orgánu vydávajícího dle § 6 odst. 1 písm. e) téhož zákona závazné stanovisko na úseku územního plánování. V návaznosti na to pak Krajský úřad Libereckého kraje vykonával nejen funkci odvolacího orgánu ve stavebním řízení [srov. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích], ale také vystupoval v pozici nadřízeného dotčeného orgánu na úseku územního plánování [srov. § 67 odst. 1 písm. g) zákona o krajích ve spojení s § 178 správního řádu a § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020]. Tato skutečnost je zákonem předvídaná, přičemž ani skutečnost, že věc řešila dvě oddělení téhož odboru žalovaného, v důsledku čehož podepsala závazné stanovisko nadřízeného orgánu i napadené odvolací rozhodnutí tatáž úřední osoba, nezpůsobuje nezákonnost provedeného postupu.
47. Ani z žalobkyní označené judikatury neplyne, že by účelem rozdělení agendy mezi stavební úřad a dotčený orgán byla dvojitá kontrola, která dle žalobkyně neproběhla. Z této judikatury naopak plyne, že stavební úřad není oprávněn přezkoumávat odborné závěry dotčeného orgánu a jeho role ve vztahu k dotčeným orgánům je v podstatě organizačně-koordinační. Dvojitá role krajského úřadu nepředstavuje porušení § 4 odst. 9 stavebního zákona ani § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, když jiného právní úpravou stanoveného nadřízeného dotčeného orgánu tu nebylo a zákonné svěření plurality činností témuž správnímu úřadu nevylučuje zákonnost napadeného rozhodnutí.
48. Z územního plánu Janova nad Nisou zřetelně plyne, že záměr žalobkyně nelze v ploše smíšené nezastavěného území – NS, která je na předmětném pozemku žalobkyně vytyčena, realizovat. Pokouší-li se žalobkyně tento závěr relativizovat, soud připomíná, že jí samotnou předložená projektová dokumentace hovoří o tom, že zbudování objektu farmy SO 701 vyžaduje změnu územního plánu, a že tedy záměr v tomto rozsahu stávajícímu územnímu plánu Janova nad Nisou odporuje. Text územního plánu na str. 45 skutečně trpí dílčími nedostatky, když pod nadpisem „Plochy smíšené nezastavěného území NS“ není uveden podnadpis, nicméně je z této části bez pochybností patrné, že zde vymezená využití jsou v předmětné ploše připuštěna. Charakter ploch NS ostatně, kromě jejich názvu, plyne i z dalších částí územního plánu, kde je např. na str. 8 či str. 19 hovořeno o přírodních hodnotách a systému sídelní a krajinné zeleně v těchto plochách.
49. Text územního plánu, který uvedl úřad územního plánování, odpovídá skutečnému územnímu plánu na str. 45, nicméně s korekcemi evidentních písařských pochybení, jež jsou však bez vlivu na srozumitelnost územního plánu. Ten byl schválen včetně nepřesností, nicméně ani výslovné neuvedení hlavního způsobu využití ploch NS nebrání jeho použitelnosti, a zcela jistě z něj nelze dovozovat připuštění záměru žalobkyně. Pokud se v popisu podmíněně přípustných využití doprostřed slova „surovin“ chybně vloudil další způsob využití, jímž je „komunikace pro pěší, cyklisty a běžkaře“, není vadou závazného stanoviska uvedení textu bez chyby tak, jak je třeba jej vykládat. Podstatné pro posouzení věci je, že po seznámení s obsahem textu územního plánu

a po jeho porovnání se záměrem žalobkyně je nepochybné, že záměr, jehož umístění žalobkyně požadovala povolit územním rozhodnutím, územní plán v předmětné lokalitě jednoznačně nepřipouští. Plocha má mít nadále přírodní charakter bez zástavby, dle územního plánu představuje problém dokonce i její oplocení, natož zbudování předmětné farmy.

50. Z dokumentace záměru plyne, že problematický je zejména objekt X, který má dokonce sloužit k bydlení, což ostatně žalobkyně nepopírá. Orgány územního plánování správně vysvětlily, že územní plán takové využití nepřipouští. Správně také přistoupily k tvrzené dvouetapovitosti výstavby záměru. Žalobkyně žádala o povolení umístění záměru jako celku, tedy včetně objektu X, který v žádosti výslovně uvedla, a již proto musel být záměr posuzován včetně tohoto stavebního objektu. Nadto je předložená dokumentace záměru rozporuplná, když sice hovoří o výstavbě objektu X ve druhé etapě, nicméně na jiných místech toto tvrzení popírá, neboť součástí stavebního objektu X, který má být proveden v první etapě, je stavební jáma pro farmu X, v objektu X se má nacházet hlavní rozvaděč elektrické energie, z něž teprve povedou rozvody do dalších objektů. Stavební objekty X a X zahrnují rozvod vody a odvod odpadu do a z objektu X. Nabízí se, že záměr byl projektován ke zbudování v jediné etapě, nicméně z důvodu rozporu s územním plánem byla doplněna informace o etapovitosti, která však v kontextu projektové dokumentace jako celku nemá logiku.
51. Soud však znovu připomíná, že žalobkyně nevymezila předmět územního řízení tak, že má být povoleno umístění jen některých vyprojektovaných stavebních objektů. Záměr tedy bylo třeba posuzovat v jeho celistvosti, přičemž tímto způsobem byl řádně vyhodnocen jako nepřipustný. Pokud při tom nadřízený orgán mj. odkázal na zásady správního řízení, které však blíže nerozvedl, nezpůsobuje tato skutečnost nepřezkoumatelnost jeho stanoviska. Nebylo na dotčených orgánech či žalovaném, aby záměr žalobkyně vymezený v žádosti o vydání územního rozhodnutí upravovali, domýšleli či vyhodnocovali částečně. Odkaz žalobkyně na § 2 odst. 6 či § 4 odst. 3 stavebního zákona je nepřipadný. První ustanovení se týká změny povolené stavby před dokončením, druhé pak posouzení variant řešení v návrhu. Žádost žalobkyně o vydání územního rozhodnutí neobsahuje více variantních řešení, nebylo povoleno ani umístění záměru, natož aby bylo možno aplikovat ustanovení týkající se změny provádění stavby.
52. Jestliže nadřízený orgán územního plánování připustil, že podřízený dotčený orgán zaměnil označení objektů X a X, je tato skutečnost bez vlivu na správnost stanovisek dotčených orgánů a zákonnost napadeného rozhodnutí. Již v původním závazném stanovisku totiž byly stavební objekty nejen slovně pojmenovány jako „farma“ a „ovčín“, z čehož bylo patrné, o jakém objektu dotčený orgán hovoří, ale i číselné označení stavebních objektů bylo v naprosté většině případů uvedeno správně. Zcela ojedinělá záměna čísel u těchto objektů nebyla na úkor srozumitelnosti závazného stanoviska, které nadto přezkoumal nadřízený orgán, a dílčí pochybení vysvětlil. Argumentace žalobkyně, že tímto vysvětlením nadřízený orgán zcela změnil argumentaci, k čemuž se žalobkyně nemohla vyjádřit, je účelová. Žalobkyně se jednak ke stanovisku nadřízeného orgánu vyjádřit mohla, především je však podstata argumentace podřízeného i nadřízeného orgánu územního plánování zcela shodná, což nemůže změnit poukaz na dílčí chybu v psaní čísel stavebních objektů.
53. Ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona, na které žalobkyně poukázala, se týká cílů územního plánování. Ty byly v daném případě především vtěleny do územního plánu

Janova nad Nisou, který reaguje na charakter předmětného území a záměr žalobkyně v řešené ploše vylučuje. Záměr žalobkyně nespočívá pouze ve stavbě pro zemědělství, když stavební objekt X má v podstatě charakter rodinného domu, a slouží tedy bydlení, čemuž se již věnovaly dotčené orgány. Ustanovení § 188a odst. 1 písm. d) stavebního zákona je přechodným ustanovením týkajícím se území obcí, které nemají územní plán. Z výše uvedeného je zřejmé, že to není případ Janova nad Nisou, pročez je uvedené ustanovení v nynějším řízení zcela irelevantní.

54. Z uvedeného plyne, že závazná stanoviska dotčených orgánů na úseku územního plánování ve světle námitek žalobkyně obstojí. Jestliže žalovaný obdržel potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, správně je shledal přezkoumatelným, a v takové situaci mu nezbylo, než s ohledem na § 149 odst. 4 a 5 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, potvrdit zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
55. S přihlédnutím k uvedené právní úpravě soud konstatuje, že i v důsledku negativního závazného stanoviska vydaného na jediném úseku, kde hájí veřejný zájem dotčené orgány, nelze, než žádost o vydání územního rozhodnutí zamítnout. Správní orgán I. stupně musel žádost žalobkyně zamítnout již z důvodu získání prvního negativního závazného stanoviska. Stejně tak žalovanému by nezbývalo, než potvrdit prvostupňové rozhodnutí a zamítnout odvolání žalobkyně již jen z důvodu potvrzení negativního stanoviska nadřízeným dotčeným orgánem na úseku územního plánování. Druhé negativní stanovisko na jiném úseku je z pohledu ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, nadbytečné.
56. S přihlédnutím k tomu se soud blíže nevěnuje vypořádání námitek směřujících proti závazným stanoviskům dotčených orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny, a nevyhověl také s tím souvisejícím důkazním návrhům. Ani případné vady vztažené k jejich stanoviskům totiž nemohou nic změnit na tom, že ve věci byla vydána zákonná a přezkoumatelná negativní závazná stanoviska orgánů územního plánování, v jejichž důsledku musela být žádost žalobkyně dle uvedeného ustanovení zamítnuta, resp. prvostupňové rozhodnutí žalovaným potvrzeno. Absence podrobného přezkumu nadbytečných závazných stanovisek na úseku ochrany přírody a krajiny je rovněž v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, neboť některé odborné otázky, k nimž směřuje žalobní argumentace, by mohly vyžádat potřebu znaleckého zkoumání. Jeho využití by za popsanych okolností, kdy by měl přezkum prakticky akademickou povahu, hospodárné nebylo.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

57. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí je nedůvodná, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Pokud žalobkyně hovořila také o zrušení závazných stanovisek, soud se jimi zabýval v rozsahu, v jakém toho bylo zapotřebí pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, proti němuž žaloba dle jejího obsahu směřuje. K přezkumu závazných stanovisek jako takových by soud ostatně ani nebyl oprávněn, neboť nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.
58. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady

přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 21. června 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu